

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 57-58 (2021)

Το Ξύπνημα του λιονταριού

Αλεξάνδρα Κωστάκη

doi: [10.12681/prch.36564](https://doi.org/10.12681/prch.36564)

Copyright © 2024, Αλεξάνδρα Κωστάκη

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κωστάκη Α. (2024). Το Ξύπνημα του λιονταριού. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 383–384. <https://doi.org/10.12681/prch.36564>

Αλεξάνδρα ΚΩΣΤΑΚΗ

Το ζύπνημα του λιονταριού⁴

Χρυσόνειρο το μούχρωμα, μαγευτικό το δείλι
θυμιάζει η πλάση αρώματα καλοκαιριού ανάσες
και στις καρδιές που πάλλονται θλίψη γλυκιά πλανιέται.
Στενάζει η πέτρα στη σιωπή, μοιρολογούν οι δάφνες
του σμιλεμένου γίγαντα βίο πικρό και μάχες.
Από ψηλά ανήξερη μια γαλανή λυγιέται.

Σχίζεται ξάφνου ο ουρανός, η γη δονείται, τρέμει
κι όλοι απόμειναν βουβοί, κοιτούν μαρμαρωμένοι.
Ξυπνάει τώρα ο Διγενής, βογκά ο αντρειωμένος
μετράει σημάδια από δεσμά. Στου πόνου τη θολούρα
πηδά, βρυχιέται σαν θεριό, γυμνώνει το σπαθί του
και φοβερίζει τη νυχτιά, το ολόγιομο φεγγάρι.

Στον κόλπο που ξεχύνεται λιοντάρι διψασμένο
μια κόρη βλέπει λυγερή ακρόπρωρη να στέκει
με πρόσωπο φωτόλουστο χίλιες μορφές που παίρνει
γυναίκες που εθαύμασε ατρόμητες στη μάχη
γυναίκες που αγάπησε... –μην είναι η Ελένη
ή κείνη που τον γέννησε, η ακριβή του μάνα;–

Κι είχε φωνή γλυκόλαλη λαμπρογορτής καμπάνα.
—Δυσσέα ρίξε το σπαθί, χαμήλωσε τον πόνο
κι η χώρα είναι λεύτερη απ' άκρη σ' άκρη όλη.
Διακόσια χρόνια Οθωμανός δεν κότησε γιουρούσι
στην άγια γη, στη θάλασσα, στον ξάστερο αιθέρα.
Ο σπόρος που τον φύτεψε καλόγερος κι ο Ρήγας
στην κιβωτό της λευτεριάς, της πίστης της αγίας
ανέγγιχτος φυλάγεται κι ο μούστος του κρασιού της
και η μαγιά του γένους μας, το ιερό προζύμι.
Για άκου στο Παλιόκαστρο ξανά που τυμπανίζουν

⁴ Α' Βραβείο Κατηγορίας Ενηλίκων, του ποιητικού για τα 200 χρόνια από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821.

όχι σκλαβιά και χαλασμός, μόνο οιωνοί της νίκης.
Κι οι νεκρομάντεις ρώτησαν ψυχές ηρώων κι είπαν
«πάντα θα ζει η Ελλάδα μας, δόξα θα βρει αιώνια
αν μένει η πίστη μας ορθή και λείπει η διχόνοια!»

Σωπαίνει ευθύς και χάνεται σαν φάντασμα, σαν ίσκιος
κι αφήνει πίσω παφλασμό που τάραξε τη νύχτα.
Το δάκρυ σβήνει ο δυνατός που τον θερίζουν ρίγη
και πριν της πέτρας χαριστεί κορμί παλληκαρήσιο
την Παναγιά δοξολογεί, φιλάει πετραχήλι
με ένα χαμόγελο κρυφό στο δασωμένο χείλι.